

Pelegrins i familiars dels beatificats tornen a casa satisfets

Dll, 14/10/2013 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR/Tarragona*) Amb la veu trencada i amb un somriure de satisfacció, un ancià en cadira de rodes s'acomiadava aquest diumenge de Tarragona i agafava l'avió per tornar cap a casa, a Menorca. Acaben de beatificar el seu germà, **Joan Huguet**, el rector de Ferreries que moria assassinat l'any 1936. El van acompanyar un centenar de menorquins, amics i familiars, contents de celebrar la beatificació del primer màrtir de les illes.

Com ells, molts d'altres van assistir a la missa solemne que [aquest diumenge](#) va proclamar 522 màrtirs. La xarxa familiar de la resta de beatificats justifica part de l'assistència massiva a l'acte religiós que s'ha celebrat amb voluntat de reconeixement. Ho han explicat [els portaveus eclesials](#) i també els laics i religiosos que han concorregut de totes les diòcesis amb ànim commemoratiu.

Entre els assistents s'hi podia trobar i tot alguns que reconeixen ser agnòstics, però amb vincles familiars amb els beatificats. I amb total respecte a la litúrgia de l'acte, van saber acompanyar milers de creients que guardaran a la seva memòria un acte de fe.

Cotxets, cues i voluntaris

Les últimes files de l'esplanada del Complex Educatiu les tancaven moltes famílies amb cotxets i criatures, i fidels que buscaven l'ombra on protegir-se d'un sol que va fertreballar el servei d'emergències. I, amunt i avall, fins a vuit-cents voluntaris, que van treballar per a garantir una bona logística d'aquesta celebració inèdita acollida a l'arquebisbat de Tarragona.

Però els mesos de treball organitzatiu no van impedir retards en l'entrada dels pelegrins. Una hora després de l'inici de la missa encara hi havia cadires buides a l'espai central de la plaça. I molts dels seus ocupants van lamentar les cues per

accedir al recinte situat als afores de la ciutat.

D'entre els col·laboradors de l'acte de beatificació, un centenar de persones, moltes d'elles voluntaris habituals de Càritas, s'han encarregat de la col·lecta poc abans de la consagració del pa i el vi. Enmig de la multitud, la comunió ha suposat un parèntesi, un petit oasi de pregària en què les diferents famílies religioses han compartit el seu recolliment.

L'anècdota de les banderes

Tal com s'havia anunciat, ni banderes, ni pancartes a l'acte. Només quatre arreplegats entre els 20.000 pelegrins es van voler fer notar. A l'inici de l'emissió televisiva, un home es va situar davant d'una càmera amb una bandera espanyola, que va ser retirada amb celeritat.

Només al final de la celebració, mentre l'Escolania de Montserrat cantava El Virolai, se'n van aixecar un parell més a l'ala dreta de l'escenari. També un parell de paraigües estampats amb la bandera es movien per la mateixa zona. I al fons de tot, més visible, una pancarta de "Viva Cristo Rey" i "España católica", amb la foto d'un màrtir que segurament no en tenia cap culpa. El sofert voluntari que s'hi va acostar ho va deixar per impossible. Ho movia tot un noi vestit de requeté amb gorra vermella, que durant tota la missa se l'havia pogut veure circulant pel recinte sense cap interès per la litúrgia ni els sagraments.

De fet, l'única bandera present a l'esplanada va ser una discreta bandera catalana que forma part del mosaic de la façana d'un edifici contigu a l'escenari. Tot plegat, anecdòtic.